

A black and white photograph of a field of tall grass, possibly wheat or barley, with a white scroll overlay in the center. The scroll has a decorative spiral at the top right and a small circular element at the bottom right. The text is written in a cursive script on the scroll.

G. André:

Dvojí druh

G. Setzer:

Mince v ústech ryby

Ch. Briem:

To připomínej

„Dvojí druh“

„Neposeješ vinice své směsicí rozličného semene.“

5. Mojžíšova 22,9

Víno je v Božím slovu symbolem radosti (Soudců 9,13). Je jasné, že tomuto místu, stejně jako i dalším, máme rozumět v jejich duchovním významu a ne v doslovném smyslu. Tak může být pojem vinice chápán jako zdroj radosti. Pro věřícího jsou zde dva zdroje radosti: především radost v Pánu, v obecenství s Ním (Jan 15,11), a také v obecenství s Otcem a se Synem (1. Jana 1,4); pak také všechny pozemské radosti, které s děkováním přijímáme z Boží ruky (1. Tim. 6,17b). Na druhé straně ale tu jsou všechny zkázonosné požitky světa – požitky, které často jsou nepravé a pomíjivé, a až příliš často jsou spojeny s žádostí očí a těla.

Jak důležité je proto, aby Boží dítě nemělo dvě „vinice“, neboť člověk nemůže mít radost z obou zároveň.

„Pole svého neposeješ rozdílným semenem.“ (3. Mojžíšova 19,19)

„Pole“ může být na tomto místě vykládáno jako obraz našeho srdce. Jaký druh semen do něho zaséváme? Je to setba, která přichází z toho, co čteme, o čem mluvíme a co vidíme a slyšíme? *„Když pak lidé zesnuli“*, nepřítel zasel koukol (Mt 13,25). Zpočátku se neukázalo vůbec nic; když ale začala pšenice růst, *„tedy ukázal se i koukol“*. Zlé semeno, které někdo nechal vniknout do svého srdce, tedy do svého nitra, protože v něm našel zalíbení, normálně neklíčí ihned. Ale později jsme udiveni, když vidíme, jak mladík, u kterého se zdálo, že miluje Pána a rád mu slouží, se zcela pozvolna vzdaluje jak od shromáždění, tak i od svého Pána. *„Pane, zdali jsi dobrého semene nenasál na poli svém? Kde že se pak vzal koukol? A on řekl jim: Nepřítel člověk to učinil.“* Jak důležité je proto, abychom v mládí, stejně jako i v pozdějším věku, byli bdělí, a nenechali vniknout semeno, které přináší zlé ovoce – nýbrž naopak nechali prospívat semeno, které *„jest slovo Boží“* (Lk. 8,11). Jen to může přinést ovoce k Boží cti, *„jiné třicátý a jiné šedesátý a jiné stý“* (Mk 4,20).

V našem textu můžeme pod obrazem pole rozumět i okruh služby pro Pána. Všichni, kteří jsou povoláni, aby na něm pracovali, touží napodobovat Božského Rozséváče. Ten na pole rozséval jen dobré semeno, i když přitom zrníčka padala na cestu, na kamenitou půdu nebo mezi trní. Pro nás je tu ale akutní nebezpečí, že budeme rozsévat „*rozdílné semeno*“. Tak tomu bylo u Galatských, kde mnozí směřovali zákon a milost. U Koloských se jiní pokoušeli získat „kořist“ filozofií, lidskými učenými a takzvanými zjeveními, která šla za to, co nám Bůh chtěl říci. Kromě toho vytvářeli „ustanovení“ – „*Nedotýkej se, neokoušej, nesahej!*“ – , která věřící odváděla od živé skutečnosti držet se vzkríšeného Krista (Koloským 2). Takové učení je zvláště nebezpečné, protože spojuje naučení Slova s naučeními lidí.

„Noblečeš roucha z rozdílných věcí, z vlny a lnu setkaného.“ (5. Mojžíšova 22,11)

To, co si člověk „oblékne“, vydává svědectví viditelné navenek. Tento verš nás nemá vést k tomu, abychom nenosili oděv z různých vláken, nýbrž abychom bděli nad svým chováním v tomto světě a – když myslíme na oblečení kněží – také ve službě pro Boha, zvláště ve vlastní bohoslužbě a v modlitbě.

Aron musel být oblečen do lnu, když vstupoval do svatyně svatých (3. Moj. 16,4). Stejně tomu bude u synů Sadochových, kteří se budou Bohu blížit v budoucím chrámu v tisíciletém Božím království (Ez. 44,17.18). To, co přináší teplo přirozenosti, „vlna“ – zdůrazňování pocitů a lidské výřečnosti – nemá v Božím domě žádné místo. Pro Beránkovu svatbu bude nevěsta oblečena „*v kment (lněná látka) čistý a skvoucí*“. Svatí v průvodu Krále králů budou rovněž oblečeni „*kmentem bílým a čistým*“. V této 19. kapitole knihy Zjevení znamená kment „*spravedlnosti svatých*“, tj. spravedlivé jednání, které bylo vidět v jejich chování a jejich svědectví během jejich života.

„Nebudeš orati volem a oslem spolu.“ (5. Mojžíšova 22,10)

Obraz „rolníka“ je v Božím slovu častěji používán jako obraz Pána Ježíše samého i těch z Jeho lidu, jimž svěřil práci na poli. „*Pracovati musí i oráč, prvé nežli užitku okusí,*“ říká Pavel Timoteovi (2. Tim. 2,6). Tato práce by byla nadarmo bez požehnání shůry a důvěřivého očekávání, které působí Bůh. „*Oráč očekává drahého užitku zemského, trpělivě naň očekávaje, až*

by přijal podzimní i jarní déšť.“ (Ep. Jakuba 5,7) O Pánu samém čteme: „*Z práce duše své užří užitek, jímž nasycen bude.*“ (Iz. 53,11) A Svému lidu dá podíl na této radosti, protože „*se slzami rozsévají*“ (Žalm 126,5).

Jak ale je možné spolupracovat, když nejdeme stejným krokem, když nejdeme podle týchž zásad? Pavel a Apollo si bezpochyby nebyli podobní. Pavel „sázel“, když konal především dílo evangelisty; Apollo „zaléval“, když „*mnoho prospěl těm, kteří uvěřili skrze milost Boží*“ (Sk. 18,27). Měli různé charaktery a různá obdarování, ale tito dva služebníci pracovali na stejném základu. Apoštol mohl říci: „*Ten pak, kdo sází a ten, kdo zalévá, jedno jsou.*“ (1. Kor. 3,8)

K orání nesměl být vůl a osel zapřaženi společně. Vůl byl čisté zvíře, které mohlo být přineseno jako oběť. Osel, přesně vzato, nebyl nečistý (podle 3. Mojžíšovy 11), ale musel být vykoupen beránkem (2. Moj. 13,13). Nemohl být obětován na oltáři.

Vůl a osel nikdy nemohou jít stejným krokem a orat přímou brázdou. Apoštol vážně varuje Korintské před „*nerovným jhem*“ (2. Kor. 6,14-18) – ať už se jedná o manželství nebo o službu na poli Pána (3. Moj. 19,19; 5. Moj 22,10).

Jen působení Ducha Svatého v našich srdcích a láska k Pánu nám dají schopnost rozlišovat ohledně radosti, kterou můžeme prožít „s Ním“, ohledně druhu semene, které necháváme vniknout do svého srdce, anebo které rozséváme na poli, ohledně praktického svědectví v našem praktickém životě i ve svatyni – stejně jako ohledně vyvarování se každého „jha“, které není k Jeho cti.

G. André, EuE 6/2011

Mince v ústech ryby

(Matouš 17,24–27)

Pán se Svými učedníky mnoho cestoval po Palestině. Na Svých cestách neměl stálé ubytování; proto sám říká: „*Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.*“ (Lk. 9,58) Avšak v Kafarnaum, „Svém městě“, měl alespoň po nějakou dobu pevné bydliště (Mt. 4,13; 9,1). Apoštol Petr tam také bydlel (Mk. 1,21.29). Proto je pochopitelné, že se Šimona Petra právě v tomto městě ptali, zda velký Učitel platí „dvojdachmu“ (to znamená chrámovou daň). Ačkoli Boží Syn nebyl povinen přispívat na Boží chrám, přesto to v milosti učinil, aby nedal příčinu k urážce.

Chrámová daň

Všichni izraelští mužové od dvacátého roku svého věku měli platit ročně na chrám v Jeruzalémě dvojdachmu. Tato řecká stříbrná mince odpovídala přibližně dvěma římským denárům, což nám pomůže odhadnout výši daně, neboť jeden denár byl denní výdělek nádeníka (Mt. 20,2). Dvojdachma se svou hodnotou také kryla s půlšeklem, což vedlo ke vzniku daně. Neboť ve 2. Mojžíšově 30,11–16 se mluví o polovině šekelu, který musel zaplatit každý Izraelita, jenž byl sčítán na poušti, jako peníz smíření. Vybrané peníze byly použity pro stavbu stánku shromáždění. Z tohoto jednorázového odvodu se vytvořila pravidelná chrámová daň (srovnej s 2. Par. 24.9). Po návratu Židů z babylonského zajetí se nejprve vybírala třetina šekelu (Neh. 10,32.33), později to bylo opět půl šekelu. Ohledně daně asi byly spory a ne všichni ji dávali. Ti, kteří ji nechtěli dát, však nemuseli počítat s trestem. To může být vysvětlení pro to, že výběrci daně placení přímo nevyžadovali, nýbrž opatrně se Petra zeptali.

Ačkoli Petr zjevně chrámovou daň také neplatil, byl jen dotázán, zda Učitel daň platí. To se chrámovým služebníkům zdálo být pochybným, neboť přece Ježíš se v chrámě s vlastní autoritou staral o pořádek a řekl, že On je více než chrám (Jan 2,14–22; Mt. 12,6). Bude snad takový platit na chrám? Touto otázkou zřejmě nechtěli klást nějakou léčku, jako se o to někteří pokoušeli, když šlo o daň pro císaře (Mt. 22,15–22).

Petrova odpověď

Petr, aniž by přemýšlel nebo se zeptal, tvrdil, že Učitel jistě daň platí. Šimon chtěl svou dobře míněnou odpovědí odvrátit od svého Mistra těžkosti, ale svým příliš rychlým mluvením snížil Pána na půdu obyčejného Izraelity.

Krátce předtím udělal něco podobného, když na takzvané hoře proměnění řekl. *„Pane, je pro nás dobré tu být. Chceš-li, udělám tu tři stánky, tobě jeden, Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden.“* (Mt. 17,4) Zatím co Petr ještě mluvil, Otec ze zářivého oblaku dosvědčil, že Ježíš je Jeho milovaný Syn, ve kterém našel zalíbení.

Toto právě neměl Petr na hoře a ani nyní v údolí před očima. A je to tím překvapivější, když pomyslíme, že nedlouho předtím vydal o Pánu Ježíši svědectví jako o Synu živého Boha (Mt. 16,16).

Nemůže se to stát i nám? Vydáváme dobré a správné svědectví, ale ve všedním životě nejsme schopni udržovat své mluvení a jednání v souladu se svými slovy. Skrze poučení Pána a zázrak, na němž měl být Petr účastný, byla učedníkovi znovu před oči postavena pravda, že má co činit s Božím Synem.

Podobenství Pána

Šimon Petr, jenž rychle odpověděl, si však nebyl svou věcí jist a chtěl se Pána zeptat. Avšak dříve než k tomu došlo, položil Pán Ježíš jemu otázku ve formě podobenství: *„Co myslíš, Šimone? Od koho vybírají králové země poplatky a daň? Od svých synů nebo od cizích?“* Odpověď je nasnadě. Král si pro svou vládu bere peníze od svého lidu a ne od své rodiny. Petr odpověděl správně a řekl: *„Od cizích.“* Nato Pán dodal, protože to bylo pro Jeho ponaučení důležité: *„Synové jsou tedy svobodni.“*

Král je obraz Boha, jehož domem je chrám. Boží Syn, Ježíš Kristus proto musí být svobodný od jakékoli daně pro tento dům.

Mnoho synů

Ale Pán mluví ve Svém přirovnání o synech a ne o jednom synu. Tím dává poznat, že i Petra – a všechny, kteří Mu už tehdy patřili (srovnej s Janem

15,3) – zahrnuje do osvobození od daně. A říká také, že On a Petr nechtějí dát příčinu k pohoršení a že daň má být zaplacená jednou mincí za Něho i za Jeho uředníka.

Zatím co Petr svou překotnou odpovědí nechtěně snížil Krista na úroveň obyčejného Izraelity, mluví Pán v obdivuhodné milosti o vyvýšeném postavení Petra, jenž patřil k „synům“!

Kristus je věčný Boží Syn a je v této slávě jedinečný. Tak také byl vždy svobodný. Ti, kteří uvěří, jsou naproti tomu do vztahu k Bohu jako synové uvedeni a skrze Krista osvobozeni (srovnej s Janem 8,35.36).

Petr věděl, že věřící jsou nazýváni syny Božími (Mt. 5,9.45). Avšak teprve po Kristově dokonaném díle vykoupení a sestoupení Ducha Božího byl uveden do plného požehnání synovství. My křesťané se dnes těšíme z tohoto vztahu a voláme v Duchu Svatém: „Abba, Otče!“ (Gal. 4,6).

O tématech „synovství“ a „svoboda“ je podrobně pojednáno v Listu Galatským. Apoštol Pavel ukazuje, že křesťané nejsou služebníci, nýbrž synové (Gal. 4,6.7). Jsme povoláni ke svobodě, a proto se nestavíme pod jeho zákonu (Gal. 5,1.2). Slavná svoboda synů Božích je nám připomenuta, když čteme slova Pána: „Synové jsou tedy svobodni.“

Nedat příčinu k pohoršení

Pán věděl, že bude zavržen; ještě krátce předtím o tom mluvil (Mt. 17,22.23). Přesto dělal vše, aby nedal příčinu k pohoršení. „Pohoršit“ znamená položit někomu do cesty překážku, o kterou klopýtne, a tím utrpí škodu. Kdyby Pán Ježíš nezaplatil chrámovou daň, jistě by to v očích lidí poškodilo Jeho příklad jako dokonalého Izraelity.

Pán Ježíš byl svobodný od chrámové daně, ale své svobody nepoužil. Mít právo a použít své právo jsou dvě věci. I Pavel a Jeho spolupracovníci měli jako zvěstovatelé evangelia právo dostávat od věřících materiální podporu. Ale co píše Pavel Korintským? „*My jsme však tohoto práva nevyužili, nýbrž všechno snášíme, abychom nekladli žádnou překážku evangeliu Kristovu.*“ (1. Kor. 9,12) V Listu Římanům 14,14 apoštol Pavel ukazuje, že jako křesťan je svobodný od předpisů o pokrmech a od židovských tradic, a proto může také jíst maso. Avšak byl hotov se masa zřici, když by to některému bratru působilo problémy svědomí (Řím. 14,21; 1. Kor 8,13).

Ulovení mince

Pán vyzval Petra, aby vrhl udici. To rybář Petr dělával často, ale nyní to měl udělat poprvé, aby našel peníze. Vše půjde docela rychle: Petr musí chytit jen jednu rybu a z jejích úst vzít potřebnou minci. Ryba tu minci ani nespolkne.

A tak se stalo, neboť Petr důvěřoval svému Pánu. Nějaký čas před tím na slovo Pána uvrhl rybářské síť, ačkoli podle lidských úvah nebyl rybolov možný (Lk. 5,4–7). Tehdy nebyl zklamán a ani tentokrát nebude.

To, že si Pán nechal peníz přinést – jako to učinil později ještě jednou (Mt. 22,19) – nám připomíná, že kvůli nám se stal chudým (2. Kor. 8,9). Avšak proč učinil zázrak, aby získal stříbrnou minci? Cožpak tu nebyla jiná možnost? Cožpak v pokladnici, kterou nosil Jidáš, nebylo dost peněz? Nevíme, ale pomysleme na to: Jen zázrakem mohl dát vyniknout slávě vševědoucího a všemohoucího Božího Syna, jenž – i když zaplatil chrámovou daň jako ti druzí – právě nebyl jen nějaký Izraelita.

Kristus se dal Janem Křtitelem pokřtít, aby se učinil zajedno s pokání činícím ostatkem Izraele tím, že naplnil vše, co bylo před Bohem spravedlivé (Mt. 3,15). Tu na Něho sestoupil Duch Boží jako holubice a zazněl hlas z nebe, který řekl: *„Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.“* (Mt. 3,17) Právě tam, kde Pán jednal jako ostatní Izraelité, bylo vydáno svědectví o Jeho slávě jako Božího Syna! Nevidíme něco podobného, když dal chrámovou daň zaplatit Božským zázrakem?

Zaplacení daně

Je třeba si všimnout, jaký peníz našel Petr v ústech ryby: statér. Tento peníz měl hodnotu dvou dvojdřachem a stačil tak přesně pro Pána i pro Petra. Že to byl jenom jeden peníz, může být jistě chápáno jako poukaz na to, jak velmi se Pán spojil se svým milovaným učedníkem Petrem. O tomto spojení mezi Pánem a Jeho lidem svědčí mnoho míst Písma. Jedním příkladem je také to, co je skrze Ducha řečeno o Kristu v Izajášovi 50,8.9: *„Blízko je ten, kdo mne ospravedlňuje, kdo se mnou povede při? Povstaňme spolu! Kdo bude mým žalobcem? Ať ke mně přistoupí! Hle, Panovník Hospodin mi pomáhá, kdo mě chce prohlásit vinným?“* Toto místo je

v Římanům 8,33.34 vztaženo na Boží děti. To, co platí pro Něho, platí také pro nás!

A přece zaujímá Kristus vždy postavení prvotnosti a zvláštní místo. V souhlasu s tím jmenuje Pán sebe na prvním místě a Petra na druhém. Také neříká: „Dej ho (ten statér) za nás,“ nýbrž „*za mne i za sebe*“. Něco podobného vidíme ve slovech Pána v Jan 20,17: „*Vystupuji k Otci svému i k Otci vašemu, k Bohu svému i k Bohu vašemu.*“ Neříká „k Otci našemu“ a „k Bohu našemu“.

Jeho vyvýšenost dále vidíme v tom, že to je On, kdo zaplatí. Stará se o Petra a ne obráceně. O Bohu říká Petr později: „*On má péči o vás (nebo: jemu na vás záleží).*“ (1. Petrův 5,7) Pán má i dnes k dispozici Boží zdroje pomoci, které my neznáme a nevidíme, aby nám dal to, co právě potřebujeme. Pevně tomu věřme!

Souhrn

Tato událost nám ukazuje milost Pána: On, jenž jako Boží Syn nebyl povinen platit daň pro Boží dům, to přesto učinil, aby nikoho nepohoršil. V těchto verších vidíme rovněž Jeho moc, neboť udivujícím zázrakem zařídil odvod daně. A není to působivé vidět Stvořitele nebes a země, jak v milosti bere ohled na náboženské city lidí a varuje se všeho, co by pro ně mohlo být překážkou k přijetí Božího poselství?

G. Setzer, EuE 7/2011

„To připomínej“

Víra – dar Boží

(Odpověď na otázku z ročníku EuE 1990)

Otázka: V Efezským 2,8 je víra představena výlučně jako **Boží dar**. Lidské skutky jsou vyloučeny. Je pak správné říkat, že přirozený člověk sám od sebe **nemůže** věřit? Ale kdyby tomu tak bylo, mohl by Bůh nevěřícího člověka spravedlivě odsoudit, když ten přece **nemůže** sám uvěřit? Často slyšíme, že Bůh daruje víru při obrácení, daruje ji tehdy, když člověk činí pokání. Ale může se člověk bez víry obrátit?

Odpověď: Tvá otázka se dotýká neomezenosti Boží milosti na jedné straně a odpovědnosti člověka na druhé straně. Obě stránky jsou pravdivé a obou musíme dbát. Nuže, záchrana není dílo člověka, jinak by nebyla „*milostí (skrže milost)*“. Všechno, co by mohlo přijít od člověka, je, jak správně píšeš, vyloučeno: „**Milostí jste zachráněni, prostřednictvím víry; a to ne sami ze sebe, Boží dar je to.**“

Boží dítě se skrže Boží dílo narodilo „*znovu*“, „*shůry*“ (Jan 3,3.7), a protože to je zcela Boží dílo, je o věřícím také řečeno, že se narodil „*z Boha*“ (Jan 1,13; 1. Jana 5,1). Vůle těla na tom nemá žádný podíl (Jan 1,13). Že to je zcela Boží dílo, objasňuje také Jakub 1,18: „*Podle své vlastní vůle nás zpłodil skrže slovo pravdy.*“ A v Epištole Galatským čteme: „*Když se ale Bohu... zalíbilo zjeviti Syna svého ve mně.*“ (kap. 1,15) Bůh **dává** věčný život.

Nikdo se sám od sebe nemůže znovu narodit, nikdo si sám nemůže dát život z Boha a nikdo nechce – to je na tom to otřesné – nikdo nechce tento život mít (Jan 1,4.5), nechce přijít k Bohu, který je světlo a láska. Není tu skutečně žádný, kdo by hledal Boha, ani **jediný** (Řím. 3,9–12). A když zde byl Pán Ježíš, musel Židům říci: „*Ale nechcete přijít ke mně, abyste život měli.*“ (Jan 5,40) Pán Ježíš dokonale ukázal lidem lásku a dobrotu Boha, Svého Otce. Výsledek tohoto zjevení Boha ale shrnuje dojímavými slovy: „*Nyní ale viděli a přece nenáviděli jak mne, tak i mého Otce.*“ (Jan 15,24) Smýšlení těla, člověka v jeho přirozeném stavu, je totiž nepřátelství proti Bohu a není poddáno Božímu zákonu, ano, ani nemůže být (Řím. 8,7).

„Kdo může být zachráněn?“, tak bychom se možná i my zeptali tváří v tvář tomuto beznadějnému výchozímu stavu. Bylo by skutečně beznadějně, kdyby Bůh ve Své milosti přesto přese všechno nepůsobil a hříšného člověka netáhl ke Svému Synu (Jan 6,44). Činí to skrze Ducha Svatého, prostřednictvím Božího slova (srovnej s: „*narozen z vody a z Ducha*“ v Janu 3,5). Duch Svatý působí na duši člověka, aby si člověk uvědomil Boží svatost a lásku, ale také svůj vlastní ztracený stav. Chce v něm – a to je jen milost, nezměrná milost – vzbudit důvěru k Bohu, a také důvěru ke Spasiteli hříšníků. Všimněme si přitom: Důvěra není nic jiného než víra. Jestliže se srdce člověka otevře tomuto působení, této snaze získat je pro Boží lásku v Jeho Synu, pak Bůh dává ve spojení s Jím vyvolanou vírou nový život, život z Boha – věčný život.

Proto nemůžeme mít život **před** vírou nebo nezávisle na víře, stejně jako člověk obráceně také nemůže věřit, aniž by měl život z Boha. To jde ruku v ruce jedno s druhým a není možné stavět jedno před druhé. **Víra je stejně tak Boží dar** jako jím je věčný život, který s ní stojí ve spojení. Každý, kdo věří v jednorozeného Syna Božího, **má** (nečteme „*obdrží*“) věčný život (Jan 3,16; 1. Jana 5,13).

Ale tento nový život, který má svůj zdroj v Bohu samém, působí v člověku ovoce; a poslušnost vůči Bohu a obrácení se k Němu jsou první a nejdůležitější plody. Vidíme to krásně při obrácení Saula z Tarsu ve Skutcích 22. Není pochyb, že když ještě ležel v prachu, už věřil v Pána Ježíše, neboť se okamžitě ukázal první impuls nového života, poslušnost: „*Pane, co mám činit?*“ (10. verš) Neřekl bych tedy, že Bůh dává víru, když se člověk obrátí nebo když činí pokání. Člověk se může obrátit jen tehdy, když tu je víra v Toho, ke kterému se člověk chce obrátit. Obrácení ztraceného syna v Lukáši 15 se jistě nestalo bez víry, že otec jej v té či oné formě přijme.

Až do této chvíle jsme mluvili jen o Božím působení v Jeho neomezené milosti. Avšak Boží milost žádným způsobem neodstraňuje odpovědnost člověka. Zcela naopak, zvyšuje ji. A odpovědnost člověka se nezakládá na schopnosti vyhovět jí, nýbrž na vztahu, ve kterém člověk vůči Bohu stojí.

K tomu dva příklady: Když si v bance vezmu půjčku deset tisíc korun, jsem odpovědný za vrácení této sumy, za vyrovnání svého dluhu, ať k tomu jsem schopen nebo ne. Banka mne nikdy nebude považovat za zbaveného

odpovědnosti vrátit půjčené peníze jen proto, že nejsem v stavu to udělat. Vztah tu je, a tím i odpovědnost mu vyhovět: Jsem dlužníkem toho, kdo mi peníze půjčil. – Malé dítě nedokáže otevřít těžké domovní dveře. Ale když otec řekne: „Pojď, půjdeme teď ven,“ a dítě nemíní poslechnout, pak skutečně nejde o to, zda dítě má nebo nemá sílu k otevření dveří (otec ji má a on má klíč), nýbrž jediné o to, že ono **nechce**, že je **neposlušné**. A protože dítě stojí ve vztahu dítěte ke svému otci, je odpovědné otce poslechnout.

Rovněž tak je člověk povinen poslechnout svého Stvořitele, který mu prikazuje činit pokání a odvrátit se od svých zlých cest (Sk. 17,30). Přitom ani zde nejde o to, zda k tomu má sílu nebo ne. Je to zcela otázka **chtění**. Bůh má sílu, má vůli, má klíč ke každému požehnání člověka. Ale **chce** člověk přijít? Nabídka milosti tu je: „*Kdo **chce**, naber vodu života zdarma.*“ (Zj. 22,17). Také jsme si už připomněli slova Pána Ježíše: „*Ale (vy) **nechcete** ke mně přijít.*“

Bůh působí ve Své milosti při každém člověku (srovnej s Knihou Job 33, 17.18.29.30). Činí to nejrůznějšími způsoby – Svým slovem a často také mocnou řečí okolností. Ale člověk se může tomuto působení uzavírat, a tím Boží radu ve vztahu k sobě učinit bez účinku (Lk. 7,30). Nad Jeruzalémem musel Pán kdysi naříkat: „*Kolikrát jsem (**já**) **chtěl** shromáždit tvé děti, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla, a (**vy**) **jste nechtěli!***“ (Mt. 23,37) To je ta věc: Vy jste nechtěli!

Přes všechna opačná tvrzení nevěřících lidí stojí pevně tato skutečnost: Člověk má svědomí a k tomu instinktivní vědomí o tom, že má co činit s Nejvyšším. Neboť Bůh vložil člověku do srdce věčnost (Kazatel 3,11). Proto je člověk odpovědný, aby poslechl Boží hlas. Jestliže to neučiní, věčně zahyne – zahyne, ne proto, že neměl sílu (Bůh ji pro něho měl), nýbrž proto, že **nechtěl**. Jak je to vážné.

Christian Briem, EuE 8/2011